

“ มนุษย์ ใช้ถ้อยคำสื่อสารกันเพื่อให้ทราบความเป็นไปของตนเอง และบุคคลอื่น ทั้งเรื่องที่เป็นเรื่องจริงจังและเรื่องทั่วไป ลักษณะเช่นนี้ แสดงให้เห็นว่า มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน จนอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีการเข้าสังคมครั้งใดที่จะไม่ปรากฏการซบซิบนินทาขึ้น ”

การซบซิบนินทาในเชิง ล้อเลียน เสียดสี ขวนขวาย

ในคอลัมน์กัทธิยาจะจำ ของ กัทธิยา นุดล

ประภัสสร ภัทรนาวิก *

ตอนที่ 1

การซบซิบนินทานั้นสำคัญไฉน?

มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อตอบสนองความต้องการในด้านการสร้างสื่อสัมพันธ์ระหว่างกัน สร้างสังคม ถ่ายทอดแนวคิด สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ตามที่มนุษย์ต้องการ และใช้ภาษาเพื่อเป็นวิถีทางควบคุมสังคม ใ้มนุษย์ในสังคมมีความประพฤติที่ถูกต้องและมีความเข้าใจตรงกัน

คำว่า การนินทา การซบซิบ และการซบซิบนินทาในบทความนี้ผู้เขียนให้ความหมายเดียวกัน กล่าวคือ หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารที่มนุษย์ใช้เพื่อตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติในด้านความต้องการทราบความเป็นไปของบุคคลอื่น และถ่ายทอดความเป็นไปของตนเอง หรือ บุคคลอื่นให้ผู้อื่นทราบต่อ ๆ ไป

* อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

การนินทา การซุบซิบ การซุบซิบนินทานี้เกิดจากการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความคิดถ้อยคำ เมื่อมนุษย์เข้าสู่สังคม

คำว่า "นินทา" มาจากคำภาษาอังกฤษว่า 'Gossip' คำนี้มาจากคำว่า 'God's sib' แปลว่า 'ลูกหลานของพระเจ้า' ความหมายนี้เป็นความหมายของพวก Saxon (Freilich, 1989 ; 154-155 อ้างอิงมาจาก นิยพรรณ วรณศิริ, 2533 : 116)

เดิมเกิดจากการที่พ่อทูนหัวของเด็กทารกที่เข้ารับพิธีศีลมหาสนิท (Baptism) ตอบคำถามของพระผู้ทำพิธีแทนเด็กทารกซึ่งยังไม่สามารถได้ตอบได้ เรื่องที่ได้ตอบกับพระในศาสนาคริสต์จะให้เป็นเรื่องกระซิบกระซาบไม่เปิดเผย ผู้ใกล้ชิดในพิธีกรรมเท่านั้นจึงจะได้ยินการได้ตอบนั้น (Johnson ; อ้างอิงมาจาก Spack, 1982 ; 19-20 อ้างอิงมาจาก นิยพรรณ วรณศิริ, 2533 : 116)

สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน (2529 : 110) กล่าวไว้สรุปได้ว่า มนุษย์ใช้ประโยชน์จากภาษาในการเข้าสู่สังคม นักมานุษยวิทยาชื่อ บรอนิสลอ มาลินอฟสกี ก็กล่าวถึงการใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคม ว่าเป็นกระบวนการพาหะสัมพันธ์ (Phatic Communion)

กระบวนการพาหะสัมพันธ์ เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนคำพูดที่ก่อให้เกิดความผูกพันกันในกลุ่ม การพูดลักษณะเช่นนี้เป็นประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของทุกคน ตั้งแต่กลุ่มที่มีอารยธรรมสูงที่สุด จนถึงกลุ่มที่ไม่มีอารยธรรมเลย และการพูด "จุกจิก ๆ" ทำนองนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ความรู้ในเรื่องภาษาพูดของภาษาใด ๆ ก็ตาม จะรวมความรู้ในเรื่องกระบวนการพาหะสัมพันธ์เข้าไว้ด้วย

Laver. (1981 ; อ้างอิงมาจาก สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน, 2539 : 111) ได้จำแนกการพูดแบบพาหะสัมพันธ์ ออกเป็น 3 ชนิด ตามลักษณะของเนื้อเรื่อง คือ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับผู้พูดเอง เนื้อเรื่องเกี่ยวกับคู่สนทนา และเนื้อเรื่องที่ไม่สัมพันธ์กับคู่สนทนาทั้งคู่ แต่เป็นเรื่องต่าง ๆ สังคมแต่ละแห่งอาจมีใช้แบบใดแบบหนึ่งหรือหลายแบบก็ได้

การซุบซิบนินทาเป็นกระบวนการพาหะสัมพันธ์ที่มนุษย์ใช้ในการเข้าสู่สังคม อาจเป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวกับตัวผู้พูดเอง เนื้อเรื่องที่เกี่ยวกับคู่สนทนา หรือเนื้อเรื่องของบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวกับคู่สนทนาก็ได้

โดยปกติมนุษย์ใช้ถ้อยคำสื่อสารกันเพื่อให้ทราบความเป็นไปของตนเอง และบุคคลอื่น ทั้งเรื่องที่เป็นเรื่องจริงจัง และเรื่องทั่วไป ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน จนอาจกล่าวได้ว่าไม่มีการเข้าสู่สังคมครั้งใดที่จะไม่ปรากฏการซุบซิบนินทาขึ้น

นิยพรรณ วรณศิริ (2533 : 115-121) กล่าวไว้สรุปได้ว่า เมื่อพูดถึงการนินทาแล้วคนส่วนใหญ่มักจะนึกถึงการนินทาในทางลบ ผู้นินทามักจะทำท่าทางเหมือนมีลับลมคมใน มักพูดจาแบบกระซิบกระซาบ ทำท่าซ่อนเร้นปิดบัง กลัวผู้อื่นจะรู้ ส่วนผู้ฟังมักจะทำท่าตกใจ ดูเหมือนว่าการนินทาจะแฝงด้วยความชั่วร้ายนานาประการ การนินทาจุดความสนใจเพียงชั่วครู่แล้วกระจายตัวเหมือนคลื่น แบบปากต่อปากจนรู้ไปทั่วสังคมที่เกี่ยวข้อง บางครั้งจะมีการโกหกไม่มากก็น้อยเพื่อเติมเสริมแต่งให้เรื่องที่น่ามานินทานั้นตื่นเต้น และน่าสนใจ

เรื่องการซุบซิบนินทาที่เป็นที่เข้าใจกันในสังคมจะเป็นเรื่องแนวลบและเรื่องที่ไม่ดีนัก เรื่องที่ไม่ดีประเภทนี้จะทำหน้าที่ในสังคมเสมอ พฤติกรรมการซุบซิบนินทาจัดได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่นิยมประพอดิปฏิบัติกันในมวลหมู่สมาชิกของทุก ๆ สังคม บุคคลในสังคมจะเกิดความรู้สึกสนุกกับการซุบซิบนินทาเนื่องจากได้ระบายเรื่องบางเรื่องที่เก็บไว้ในใจ

Spacks (1982 ; อ้างอิงมาจาก นิยพรรณ วรณศิริ. 2533 : 116-117) ได้สรุปรวมลักษณะของการนินทาไว้ดังนี้

1. การนินทาถูกมองว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความชั่วร้าย
2. เป็นเรื่องเล็ก ๆ จุกจิก หยุมหยิม
3. เป็นเรื่องที่ไม่จริงจังอะไร ซึ่งจะกระทบถึงคนเพียงครู่เดียวแล้วก็จางหายไป
4. เป็นเรื่องที่ยังเป็นสมมติฐานอยู่ และจะนำไปสู่การค้นหาความจริงต่อไป
5. เป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับความเท็จไม่มากก็น้อย แต่ก็มีความจริงแฝงอยู่บ้างเช่นกัน
6. เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างแพร่หลายในระยะเวลารวดเร็ว
7. ผู้นินทา และผู้ร่วมนินทา มักจะเป็นบุคคลประเภทเดียวกัน
8. ผู้นินทา และผู้ร่วมนินทา มักจะมีความรู้สึกผิดในใจเสมอ
9. การนินทามักจะตามมาด้วยการต่อว่าต่อขาน การปฏิเสธ การแก้ตัว และการปกป้องตนเอง และผู้อื่น
10. การนินทามีแนวโน้มออกไปในเชิงลบมากกว่าเชิงบวก

การนินทาที่ส่งผลในเชิงลบ (Negative Gossip) นั้น อาจเป็นเพราะในสังคมทั่วไปมักจะถือว่าการนินทาเป็นสิ่งชั่วร้าย เรื่องที่นินทาส่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่มีความจริงน้อย แต่จะมีข้อมูลที่ถูกขยายความ และแต่งเติมขึ้นมาเป็นส่วนใหญ่ อาจเป็นพฤติกรรมที่ทำลายผู้อื่น ทำให้เสียมิตร ก่อให้เกิดความหวาดระแวง และเสียเวลาในการสร้างสรรค์กิจการงานด้านอื่น

อย่างไรก็ตาม การนินทาก็อาจให้ผลในเชิงบวก (Positive Gossip) ได้ กล่าวคือ ช่วยให้เกิดการรวมกลุ่มกันในสังคม ช่วยให้เกิดการสังสรรค์นันทนาการ ใ้บุคคลที่เข้าสังคมมีเรื่อง (Topic) ที่จะสนทนากัน ช่วยให้เกิดการสื่อสาร ข่าว ข้อมูล ทำให้บุคคลรู้จักระมัดระวังตนให้มีพฤติกรรมที่ถูกต้องเพราะกลัวผู้อื่นนินทา ทำหน้าที่เป็นกลไกควบคุมสังคมและเป็นเครื่องมือลงโทษผู้ประพฤติผิดได้เป็นอย่างดี

ระยะเวลาในการนินทา ผู้นินทาจะพยายามพูดอย่างสรุปย่อที่สุดเพื่อให้พูดเสร็จในเวลาอันสั้นและใช้ภาษาง่าย ๆ เพื่อให้ได้ความมากที่สุดในเวลาสั้นที่สุด

กิรินันท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2528 : 49) กล่าวว่า การชุบชิบนิทานี้จัดเป็นพฤติกรรมเชิงกลยุทธ์อย่างหนึ่งที่ผู้นินทายังต้องการรักษาปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น(ที่ตนนำมานินทา) อยู่เนื่องจากไม่กล้าบอกกล่าวต่อหน้าโดยตรง จึงนำความไม่พอใจต่าง ๆ เหล่านั้นไปนินทาให้ผู้อื่นฟัง ขณะเดียวกันตนก็ยังมีความสัมพันธ์กับผู้ถูกนินทาเป็นอย่างดี แต่อาจเป็นไปในลักษณะที่ตืออย่างผิวเผิน

การโต้แย้ง การบ่น การนินทา ล้วนเป็นรูปแบบการสื่อสารที่ช่วยให้คนได้ระบายความก้าวร้าวพร้อม ๆ กับการเรียกร้องการยอมรับจากผู้อื่น อาจกล่าวได้ว่าการระบายความก้าวร้าวในลักษณะนี้เป็นการแสดงออกที่สังคมยอมรับ แต่อย่างไรก็ตามมักจะไม่ใช่การสื่อสารที่นำความพอใจมาสู่ผู้ร่วมสื่อสารทุกฝ่าย

คอลัมน์กัทธิยา จะจำ ของ กัทธิยา นุดล อยู่ที่ไหน?

ในหนังสือพิมพ์ประเภท แ่งปริมาณ (Popular Newspaper) ฉบับภาษาไทย มักจะมีคอลัมน์ชุบชิบนิทาปรากฏอยู่ในหน้าข่าวสังคม-สตรี โดยทั่วไปจะเรียกคอลัมน์ลักษณะนี้ว่าคอลัมน์ข่าวชุบชิบ หรือคอลัมน์ชุบชิบ คอลัมน์นี้จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน มุ่งเสนอเรื่องราวของบุคคลต่าง ๆ ในสังคม หรือ บุคคลที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มคนในสังคมชั้นสูง (High Society) ทั้งในด้านข่าวสาร และเรื่องส่วนตัวที่ถูกนำมาเปิดเผย เพื่อให้ผู้อื่นทราบความเป็นไปในด้านสังคม หรือ พฤติกรรมของบุคคลในสังคมเหล่านั้น

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เป็นหนังสือพิมพ์ประเภท แ่งปริมาณที่มีคอลัมน์ชุบชิบนิทาปรากฏอยู่ในหน้าข่าวสังคม-สตรี มีชื่อคอลัมน์ว่า กัทธิยา จะจำ เป็นคอลัมน์ประจำวันจันทร์ถึงวันเสาร์ ผู้เขียนคอลัมน์นี้คือ กัทธิยา นุดล ใช้นามปากกาว่ากัทธิยา

เนื้อหาของคอลัมน์ชุบชิบนี้มักมีรูปแบบเหมือนกันทุกวัน กล่าวคือ ประกอบด้วยข่าวสังคมประมาณ 10 ข่าว เรื่อง (Topic) ที่ปรากฏมักจะเริ่มด้วยข่าวของเจ้านาย พระราชวงศ์ เป็นลำดับแรก เช่น เรื่องการโปรดเกล้าฯ พระราชทานสิ่งต่าง ๆ การสวนพระองค์ต่าง ๆ

ตัวอย่าง

**พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ**
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้องคมนตรี
พล.อ.ต.กำธน สินธวานนท์ เชิญดอกไม้
พระราชทานแก่ **ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช**
เนื่องในวันเกิดครบรอบ 92 ปี เมื่อ 26 พ.ค.
ยังความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณแก่
ครอบครัวปราโมชเป็นล้นพ้น...

ไทยรัฐ 30 พ.ค. 2540

ตัวอย่าง

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
เสด็จพระราชดำเนินเปิดอาคารเรียน 'ศรี-
สิรินธร' ณ วิทยาลัยคริสเตียน อ.เมือง
นครปฐม วันที่ 6 มิ.ย. 10.00 น.

ไทยรัฐ 31 พ.ค. 2540

ข่าวในลำดับต่อมาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลในสังคมชั้นสูงทั่ว ๆ ไป เช่น เรื่อง
การเปลี่ยนงานการแจ้งข่าวสารเรื่องการนัดสังสรรค์ การแต่งงาน งานศพ เช่น

ตัวอย่าง

สุธรรม ธุระสิน ผู้จัดการแบ่งค์
กรุงเทพสาขาคลองตัน ย้ายสำนักงานไป
อยู่ที่ใหม่ในยูเอ็มทาวเวอร์ ถ.รามคำแหง
19 พ.ค...

ไทยรัฐ 15 พ.ค. 2540

ตัวอย่าง

อัญชลี เทพหัสดินฯ และลลิตา
โปษยานนท์ ชวนเพื่อนร่วมก๊วนเลี้ยง
ให้คุณหญิงสุวรรณี พัฒน์พงศ์พานิช
ที่ได้รับพระราชทานดุษฎีจุฬจอมเกล้า
วันที่ 19 พ.ค. ที่โรงแรมริเจนมื่อเตียง...

ไทยรัฐ 15 พ.ค. 2540

ตัวอย่าง

พล.ต.ท.สันต์-เกิดศิริ ศรีตานนท์
เป็นเจ้าของภาพให้รพีพรรณ ลูกสาว
อาจารย์ อัมมามณีน จลของสมรส
กับ**พรวรรณพล วงศ์เรืองวิศาล** วันที่
21 มิ.ย. โรงแรมโซลทวิน...

ไทยรัฐ 20 พ.ค. 2540

ตัวอย่าง พระราชทานเพลิงศพ พล.ต.ต. ประวัติ
 สุขุมลจันท์ บิดาของ ทิพย์วัลย์ เทพ-
 หัตดินฯ วันที่ 5 ก.ค. 17.00 น. วัดตรีทศเทพ ไทยรัฐ 30 พ.ค. 2540

จุดที่น่าสนใจของข่าวที่มักปรากฏในคอลัมน์นี้คือ คอลัมน์นี้ยังเสนอเนื้อหา
 เรื่องส่วนตัวของบุคคลในสังคมชั้นสูง (High Society) อย่างล่อเลียน เสียดสี
 ขวนขวาน อันเป็นลีลาการเขียนของผู้เขียนที่น่าสนใจและน่าติดตามอ่านยิ่งนัก เช่น

ตัวอย่าง ลูกผู้ชายยัดได้หดได้ พ.อ.พัฒนศักดิ์
 กรานเลิศ อุตส่าห์ยัดเมื่อเห็นคนหันมามอง
 แต่ต้องหดกะทันหันเมื่อกลุ่มนั้นวิ่งไปขอ
 ลายเซ็นจากเด็กหนุ่มช่าง ๆ --ซึ่งเป็นดารา
 เด็กจนเกินวัยตนจะรู้จัก... ไทยรัฐ 25 พ.ค. 2540

ตัวอย่างนี้เป็นตัวอย่างที่ผู้เขียนเขียนล่อเลียนบุคคลในข่าว

ตัวอย่าง ใครก็อยากได้หมาเพดิกรีไม่มีเลือด
 หมาวัดเจ็ปนให้เสียหมา เกรช มหา-
 ดำรงค์กุล ไหว้วานน้องชายให้อุ้มบรา-
 ดอร์จากอเมริกามาฝาก...

ตัวอย่างนี้เป็นตัวอย่างที่ผู้เขียนเสียดสีบุคคลในข่าว

ตัวอย่าง พาลูกชายไมค์ ไปเลี้ยงรับกลับจากนอก
 พรประทีน ดูเวเนต์ เดวิส แอบนุ่งขาสั้น
 ไว้ในกระโปรง เพราะเพื่อนบอกว่าที่
 แพลนเน็ต ฮอลลีวูด สาว ๆ นุ่งขาสั้นทุก
 คน --ปุนนี้ปายังจะจำบนะ? ไทยรัฐ 15 ก.ค. 2540

ตัวอย่าง อำพร ะรินสุด
 ถูกเพื่อนร่วมก๊วนหวดกอล์ฟลักเข้าโคน
 ขาเขียวอื้อ นี่ถ้าพลาดไปอีกแค่องศาเดียว
 คงหลุดหัว -อ๊ะ อ๊ะ- หมายถึงเสียหัวได้
 จนหัวใจแทบหลุดหัวจะ. ไทยรัฐ 21 ก.ค. 2540

ตัวอย่าง

เชษฐ

ลูกชายของ นภดล-ลาวัณย์ รมะรูป
วัยแค่ 5 ขวบ พูดได้ถึง 3 ภาษา พูดไทย
กับคุณปู่วิระ พูดจีนกับคุณตา ชาศรี
โสภณพนิชและพูดอังกฤษกับพ่อแม่--
ถ้าว่าอีสานกับคนงานในบ้านได้ก็น่าจะ

นับเป็นเด็กอัจฉริยะ

ไทยรัฐ 19 ก.ค. 2540

ตัวอย่างนี้เป็นตัวอย่างที่ผู้เขียนเขียนล้อเลียน ชวนชวน

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคอลัมน์นี้นอกจากเสนอข่าวสังคมด้านข่าวทั่วไปของบุคคลในสังคมชั้นสูงแล้ว ส่วนหนึ่งของการเสนอเนื้อหาข่าวในคอลัมน์ยังสื่อความหมายให้ผู้อ่านทราบว่า ผู้เขียน (คัทลียา) ยังมีเจตนาเขียนคอลัมน์ซุบซิบในเชิงล้อเลียน เสียดสี ชวนชวนในพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ อย่างมีสีสันชวนให้เกิดความรู้สึกรื่นเริง และสะกิดใจผู้อ่านอีกด้วย

คอลัมน์คัทลียาจะจำ เป็นคอลัมน์ที่มีผู้อ่านเป็นจำนวนมากสนใจ และติดตามอ่าน ผู้อ่านอาจประกอบด้วยกลุ่มบุคคล 2 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ซุบซิบ และกลุ่มบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ซุบซิบ

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2535) กล่าวถึงพฤติกรรมของคนอ่านคอลัมน์ซุบซิบไว้ดังนี้

‘อ่านเพื่อป้องกันตัวเอง มนุษย์ทุกผู้จะมีปัญหาของตน ถ้าได้รู้ว่าคนอื่นก็มีปัญหาเขาจะรู้สึกที่ตัวเองมีเพื่อน มีแนวร่วม โดยเฉพาะถ้าบุคคลผู้นั้นอยู่ในแวดวงไฮโซๆ จะยิ่งอุ่นใจว่า ขนาดเป็นคุณหญิงสวดยปานั้น รวยปานั้น สามียังมีอีหนู แล้วเขาจะได้ลิ้มทุกข์ของตัวเอง เพราะมีวโปสงสารคุณหญิงแทน

ตรงข้ามกับคนที่ไม่มีปัญหส่วนตัว พวกนี้จะไม่สนใจอ่าน

อ่านเพราะมีเวลาว่างมาก ประเภทแม่บ้านไม่มีงานทำ หรือมีงานทำแต่ไม่เร่งรัด พวกนี้จะมีเวลาสนใจกับข่าวซุบซิบ ตรงข้ามกับคนที่มียานท่วมหัว จะไม่ใส่ใจว่าใครจะขึ้นข้างลงม้า

อ่านเพราะความสัมพันธ์โดยตรงไม่มี สังคมเมืองหลวงจะมีลักษณะต่างคนต่างอยู่ พ่อแม่จะไม่รู้จักสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน ลูก ๆ ก็โตขึ้นมากับเกมกดมากกว่าจะไปซี้จิกรยานเล่นลูกหินกับเพื่อน เขาจะรู้ข่าวสารของกันและกันโดยผ่านสื่อเท่านั้น ก็ข่าวซุบซิบนั่นไง

ข่าวที่คนสนใจมากจะเป็นข่าวลับ ยิ่งลับมาก คนยิ่งลือมาก อย่างข่าวเจ้านาย คนในสังคมชั้นสูง พวกขุนศึกศักดินา นายทุน ฯลฯ คนระดับล่างอยากรู้ความเคลื่อนไหวของคนระดับนี้เป็นพิเศษ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องเพศ และความก้าวร้าว

สุดท้าย สมอมนุษย์เป็นอวัยวะที่น่างง มันจะบันทึกเรื่องราว ๆ มากกว่าเรื่องดี ถ้ามีเรื่องดีผ่านเข้ามาในชีวิต เขาจะปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่จดจำถึง 80% ผิดกับเรื่องเลวร้าย เพราะฉะนั้น คนในปัจจุบันจะเป็นโรคกลัว กังวล และเครียดกันส่วนใหญ่'

กลุ่มบุคคลที่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ชุบชิบ กล่าวถึงคอลัมน์นี้ไว้อย่างน่าสนใจ ดังที่ผู้เขียน (คัทลียา) กล่าวไว้ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ 30 ธ.ค. 2535 ดังนี้

'จำได้ว่าเคยอ่านสัมภาษณ์ พ.อ.ม.ร.ว.กฤษดา กฤดากร จากนิตยสารฉบับหนึ่งราว 10 ปีมาแล้ว เรื่องความเห็นเกี่ยวกับข่าวชุบชิบว่า รู้สึกยังไง คุณชายเต่าเธอตอบได้สั้นสุด และได้ความสรุปว่า "เสีย" -- บอกตรง ๆ ว่าทะเลกลางใจคนชื่อ "คัทลียา" เป้ง ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ และยอมรับในความเห็นนี้มาด้วยความนับถือยิ่ง

เมื่อมีอาชีพเขียนหนังสือ และคนอ่านชอบอ่านเรื่องราว ๆ (บ้าง) ในสังคมไฮโซฯ คนเขียนก็ต้องเอาใจคนอ่านก่อน ถ้าเขียนหนังสือแล้วไม่มีคนอ่าน สู้กลับไปนั่งเฉย ๆ อยู่กับบ้านดีกว่า ไม่ต้องเปลืองหน้ากระดาษ-- ไหนจะค่าทนายอีกละ คุณกำพลหมดไปหลายบาทแล้ว

ในโอกาสปีใหม่ที่กำลังจะมาถึง ก็ขอให้ผู้อ่านทั้งผืนหนังและผืนเสื้อมีความสุข รู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อมนุษย์ผู้ยากไร้และด้อยโอกาสกว่าโดยไม่ต้องไปคำนึงว่าจะมีใครถ่ายรูปไปออกข่าวหรือไม่และสำหรับชาวไฮโซฯทั้งหลาย ไหน ๆ ก็ได้กำไรชีวิตภพนี้มาแยะแล้ว ถ้าจะต้องเปลืองชื่อในคอลัมน์นี้ เพื่อให้คนกินข่าวช้อนสังกะสีได้ชื่นชม และขบขันชีวิตของคนกินข่าวช้อนทองมั่งก็เอื้อเฟื้อกันไปเถิด สัญญาว่าปีหน้าจะมีคุณธรรมมากกว่านี้-- หวังแต่ว่าจะเหลือ "ทำ (พวก) คุณ" ไปก่อน "คุณธรรม" เกิดเท่านั้น สวัสดิ์ปีใหม่."

ยังมีตัวอย่างบุคคลในสังคมชั้นสูงกล่าวขวัญถึงคอลัมน์นี้ไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

(พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าสุทธสิริโสภา)--ส่วนมากจะอ่านคัทลียาเป็นอันแรก ๆ บางครั้งจะได้ทราบข่าวของคนที่เราจักกันแต่ไม่ได้พบกันมานาน หรือไม่ได้ข่าวกันมานานมากแล้ว หากเป็นการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักของเขา ก็จะได้แสดงความเสียใจไปได้ทันเวลา หากเป็นข่าวยินดีต่าง ๆ ก็จะได้ดีใจไปกับเขาด้วย หากเป็นข่าวแซว ก็จะได้หัวเราะเล่นพูดหยอต้อนพบนัน

(หม่อมกอบแก้ว อากาศกร)--ไม่เคยขาด อ่านทุกวัน ชอบอ่าน มีข่าวทุกอย่างตั้งแต่พระราชวงศ์ พระ จนถึงข้าราชการงานศพ บอกความเคลื่อนไหวให้ข้อมูล

อันเป็นประโยชน์ของสังคมที่มีเกียรติ บางทีบัตรเชิญยังไม่มาแต่ได้รับข่าวสารก่อนจากคอลัมน์นี้

(พล.อ.เทียนชัย ศิริสัมพันธ์)--อ่านเสมอทุกวัน เปิดอ่านก่อนหน้าอื่นก็หลายหน ก็ได้ความรู้รู้อาสว่างดีกับความเคลื่อนไหวของคนในสังคมนะ

(เกาสีนา ณ นคร)-- อ่านทุกเช้าแก่ล้มกาแฟ ธรรมดานั่งอยู่แต่ในออฟฟิศดูปาตาเถื่อน ข่าวสงครามไม่เคยอ่านอยู่แล้วก็อ่านคอลัมน์นี้ ได้รู้ว่าคนนี่แต่งงานใหม่แล้วนะ เจอกันจะได้ทักไม่พลาด

(ถวัลย์ ดัชนี)-- ในสิ่งพิมพ์เล่มทั้งหมดตั้งแต่ตั้งชาติไทยขึ้นมามีคอลัมน์ซุบซิบนินทาบัววนน้ำลายพ่นใส่กันทั้งหลายที่ไม่เป็นสาระหาประโยชน์อันใดไม่ได้ทั้งหมดนี้ยังไม่มีใครคนไหนเลยที่จะเขียนเรื่องราวได้แสนคันคะเยอ และติดดินเท่ากับ 'คัทลียา' แต่กระนั้นก็คิดว่าเธอมีได้คัดสรรพินิจพิจารณาให้ถี่ถ้วน และต้องแท้ เธอจึงมักเอาดินข้างหนึ่งซุกไว้ในลูกกรงเหล็ก เดินขึ้นตึนโรงดินศาล เพราะว่าหน้า 19 (เท่าอายุของเธอ) ทำให้เกิดทุกขลาภแก่เธออยู่เนือง ๆ

การกล่าวขวัญในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ว่าผู้เขียน (คัทลียา) มีลีลาการเขียนเชิงล้อเลียนเสียดสีชวนขบขัน เพื่อเตือนพฤติกรรมของบุคคลในสังคมชั้นสูงบางคนที่ยิ่งเบนไปจากบรรทัดฐาน เช่น

(ม.ร.ว.จิรัฐดา วุฒิไกร)-- ภาษาเขียนไม่มีใครเทียบ เจียบขาด ลึกและเจ็บ มองในแง่งานพ็อร์ของตัวเองกับงานหนังสือพิมพ์ก็รู้กันอยู่แล้ว รู้นิสัยว่าเขียนให้มันอ่าน ปลื้มในภาษาจริง ๆ บางทีอ่านแล้วกลิ้ง

(ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร)-- อ่านทุกวันเพราะกลัวมีชื่ออยู่ในนั้น ไม่มีชื่อแล้วค่อยสบายใจ ถ้าเป็นข่าวลบ บางทีก็อยากได้ตอบให้สะใจเหมือนกัน

(กฤษณา อโศกสิน)-- คอลัมน์ 'คัทลียา' เป็นคอลัมน์แรกที่จะต้องเปิดอ่านก่อนลงมือเขียนหนังสือทุกวัน เนื่องด้วย 'ติด' ความแหลมคมและอารมณ์ขันของเธอ ยิ่งความคัน ความแสบก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึง บางประโยคก็เป็นตลกร้ายจนคนอ่านแทบจะวิ่งไปช่วยปลอบใจผู้บาดเจ็บ แต่ไม่ว่าจะสรรเสริญด้วยภาษาดอกไม้ หรือเสียดสีด้วยท่าร้ายของครูดาบ 'คัทลียา' จะมีวิธีใช้คำอย่างเจียบขาดอยู่เสมอเหมาะกับอารมณ์และเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในคอลัมน์ของเธอ ทำให้ได้ความชัดเจน โดดเด่นจนข้าพเจ้าต้องนึกทุกครั้งว่า 'ยกนี้ไว้ให้เลยจริง ๆ นะ... คัทลียาคนนี้'

(วันนิวัติ ศรีไกรวิน)--อ่าน 'คัทลียา' เพราะคารมถึงถิ่น เสียดสีได้มันกว่าคนอื่น ถ้าตัวเองโดนจิกจะทำใจได้เพราะโดนมาบ่อย และความประพุดติของ

ตัวเองตอนนี้ก็ดีขึ้นแล้ว ถ้าคนอ่านไม่รู้จักป้อมก็จะหงุดหงิด ถ้ารู้จักจะรู้ว่าเขาเป็นตัวของเขาจริง ๆ สำนวนยังจริง ๆ จะไปจับมือให้เขาเขียนตามที่ใจเราอยากอ่านไม่ได้ มันก็ขึ้นอยู่กับคนที่อ่านด้วย ใครก็ยืนยาวหน่อยก็รับได้ ก็ยืนสั้นก็รับไม่ได้

(แถมสิน รัตนพันธุ์)-- ในฐานะคนเขียนคอลัมน์ชูปชิบ "ลัดดา" คนเขียนจะอยู่ระหว่างคนสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งอยากเป็นข่าว อีกกลุ่มไม่ต้องการเลย แต่คนที่บอกว่าไม่ชอบเป็นข่าวนี้แหละ พอมีข่าวของตัวเองลงจะแอบซื้อ 10 ฉบับ ทำท่าไปลิ้มทิ้งไว้ตามที่ต่าง ๆ ข่าวสังคมถ้าจะเขียนแต่เรื่องโกนผมไฟ ทอดผ้าป่า คนก็ไม่อยากอ่าน ถ้าคนเขียนไม่กล้าเขียนถึงสิ่งที่คนอยากอ่าน สู้อย่าเขียนเลยจะดีกว่า สิ่งที่น่าอึดอัดสำหรับคนเขียน คือ ทำข่าวถูกต้องให้เป็นเท็จ รู้จักคนมากขึ้นก็เขียนถึงใครไม่ได้ ลูบหน้าประมุข ขึ้นชม 'คัทลียา' อยู่ก็ตรงที่ไม่เปิดเผยตัวเองและไม่เปิดเผยที่มาของแหล่งข่าว มันเป็นเรื่องบาปของคนเขียน 'คัทลียา' โชคดีที่เจ้าของไทยรัฐให้อิสระภาพแก่คนเขียน ไม่ยี้หระดินแดน เวลาใครทักท้วงโววาย ไม่เหมือนเจ้าของหนังสือบางฉบับที่ตื่นเต้นซึกลัวไปกับคนตกเป็นข่าว ถ้าเจออย่างนี้คนเขียนจะลำบาก โดยความรู้สึกส่วนตัวนะ คนเขียนคอลัมน์ชูปชิบที่ดีที่สุดเป็นใครก็ไม่รู้ แต่ที่รองลงมาเป็นอันดับสองชื่อ 'คัทลียา'

(สุรฤทธิ์ บุญ-หลง)-- การชูปชิบนินทา กัดใคร กัดสนุกดี ถ้าตัวเองโดนกัดถ้าเป็นเรื่องจริงก็ชอบ ชอบอ่านข่าวสุดท้ายแต่ไม่อยากเป็นข่าวสุดท้าย ชอบที่คนเขียนไม่เข้าใครออกใคร ไม่เอาใจใคร ไฮโซฯ คนรวยยังกัดเฉย

(ลักขณา จำปา)-- คอลัมน์นี้เป็นเหมือนคัมภีร์ไปแล้ว ใคร ๆ ก็อ่านตกเป็นข่าวที่จะมีคนมาถามไม่จบไม่สิ้น สำนวนหวาดเสียว ใครโดนกัดจะรู้สึกเจ็บแสบเหมือนโดนลูกดอกอาบยาพิษ

(ขรรชัย บุญปาน)-- อ่านเพราะหลง วันไหนไม่ได้อ่านแล้วจะคันลิวที่เหงือก เขียนอะไรไม่ดีจะไม่ด่าตอบ--ใครจะไปกล้าด่ายักษ์ด่ามาร

(ชาลี อมาตยกุล)-- เป็นคอลัมน์ที่ตรงไปตรงมา สนุกตรงที่มีการหยิกนิดหยิกหน่อย ถึงบางครั้งจะหยิกหนักแต่ก็รู้ว่าเจตนาร้ายไม่มี... ให้ประโยชน์ต่อสังคมตรงความเคลื่อนไหวของคนต่าง ๆ ในทุกวงการ ทั้งที่เป็นจุดสนใจ กำลังจะเป็นจุดสนใจ และไม่น่าเป็นจุดสนใจให้ออกมาน่าสนใจ คอลัมน์นี้ทำคนดังมาเยอะแล้ว ข่าวจะออกมาบวกรหรือลบก็แล้วแต่ ต้องถือว่าเป็นคนมีระดับในจุดหนึ่งการจิกตีด้องมีแน่ ๆ เพราะเป็นคอลัมน์ชูปชิบ... คนเขียนต้องใจกว้าง คนอ่านก็ต้องใจกว้าง ไม่ว่าจะถูกเขียนถึงในรูปใด ถ้าอยากจะดัง นี่คือนิยามที่ต้องจ่าย

(มาริษา วีระไวทยะ)-- 'คัทลียา' เป็นกระจกเงาส่องย้อนสังคมบ้านเรา ถึงแม้บางครั้งเงาในกระจกจะไม่ดี สวย รวย เก่ง หล่อ เท่ หรือมอม อย่างที่คนอยาก จะเห็นตัวเอง ก็ถือว่าเป็นการเตือนสติกันเพราะในโลกนี้ไม่มีใครเพอร์เฟกต์ เรา ปรับปรุง แก้ไข เปลี่ยนแปลงได้ หากไทยรัฐไม่มี 'คัทลียา' ยอดขายคงจะตกแน่ และ หากกรุงเทพฯ ไม่มี 'คัทลียา' ให้อ่าน สังคมกรุงเทพฯ คงจะเน่าและเว่กว่าที่เป็นอยู่

จะเห็นได้ว่าการเสนอเนื้อหาซุบซิบนินทา หากเป็นเรื่องทางลบจะมีผลต่อ กลุ่มผู้อ่านกล่าวคือกลุ่มบุคคลที่ถูกซุบซิบนินทาอาจเกิดความรู้สึกไม่พอใจ เจ็บปวด เช่นที่ ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร วันนิวัติ ศรีไกรวิน สุรสิทธิ์ บุญ-หลง ลักษณะ จำปา กล่าวไว้เป็นต้น แต่กลุ่มบุคคลบางกลุ่มที่ถูกซุบซิบในทางบวกอาจรู้สึกพอใจ เช่นที่ ม.ร.ว.จิรัชดา วุฒิไกร กล่าวไว้ สำหรับกลุ่มผู้อ่านที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ซุบซิบ นินทา จะชื่นชอบในลีลาการเขียนและรู้สึกตลกขบขันที่ผู้เขียน (คัทลียา) ใช้ภาษาที่สื่อ ความหมาย ล้อเลียน เสียดสี ขวนขวายนั่น

โปรดติดตามตอนต่อไป

หนังสืออ้างอิง

- คัทลียา. 'คัทลียา จะจำ,' ไทยรัฐ. 21 กรกฎาคม 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 19 กรกฎาคม 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 15 กรกฎาคม 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 30 มิถุนายน 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 25 มิถุนายน 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 20 มิถุนายน 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 31 พฤษภาคม 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 30 พฤษภาคม 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 15 พฤษภาคม 2540. หน้า 28
 _____ 'คัทลียา จะจำ.' ไทยรัฐ. 30 ธันวาคม 2540. หน้า 19

ดรุณี หิรัญรักษ์. **เทคนิคการหาข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์**. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. **พฤติกรรมกรรมการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์ : 2528.

นิยพวรรณ วรรณศิริ. 'การนินทา', **วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์**. 17 (2) : 115-122 ; ธันวาคม 3533.

สุดาพร ลักษณะนิยานาวัน. **สัทศาสตร์และภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : เทคเพรสเซอร์วิส, 2529.